

הַלְנוּ אֶתְהָ?

”לשמוע” סיפור • ה”קנאיי” שהתחב”ד • ”אין דעותיהם שוות” • דברים ברורים של הרבי שליט”א: ”מי שאינו רוצה להטעות את עצמו . . יודע שאחת משתי אלה הלנו אתה או וכו'” • לא להביט על פעולות חב”ד ”כאדם הבא מבחוץ” • שתהיה ביקורת אבל ביקורת בונה! • על אירגונים ופעילים הממלאים עבורנו את השליחות העיקרית והיחידה • ”לעבור את הים על מטפחת”!

שבאמצעות סיפורים ”חדשים” מצליחים להגיע לקהל גדול הרבה יותר והדבר מביא תועלת עצומה.

אלא שיחד עם זה מותר וצריך להקשיב ולשמוע גם במובן הפנימי של ”לשמוע” – ”דערההרן” – גם סיפורים שכבר שמענו בעבר.

הסיפור דלהלן כבר התפרסם כמה פעמים מעל בימות שונות. אני שמעתי זאת בזמנו מפיו של הרה”ח ר' בניציון שיי גרוסמן ששמע זאת (להבדיל בין חיים לחיי החיים) מהרה”ח וכו' ר' משה ע”ה שוסטר בעל המעשה עצמו שהיה מחשובי חסידי פולין בני-ברק. וזה הסיפור:

יהודי חרדי מתושבי בני-ברק היה – לדעתו – מאוד ”קנאיי” לה' ולתורתו. הוא לא היה מוכן לשמוע שום מילה טובה על אותם ”חילונים” אלו שפרקו מעליהם את עול התורה והמצוות ועושים כל העולה על רוחם ללא מעצורים. כתוצאה ישירה מדרכו זאת לא יכל אותו ”קנאיי” לסבול גם את פעילותם של חסידי חב”ד לקירוב אחינו בני ישראל לדרך התורה מתוך אהבה וחיבה באומרו: את ה”רשעים” צריך לשנוא. צריך להתרחק מהם. אסור לאהוב ולקרב אותם.

(היום כבר שכחו זאת אבל בשנים הראשונות היו חסידי חב”ד ללעג ולקלס בקרב ציבור ה”חרדים” על שקיימו את הוראות הרבי כפשוטן ויצאו גם לקיבוצי השומר הצעירי על-מנת לקרב יהודים לה' ולתורתו. אפילו מן ה”גדולים” היו שצעקו: ”אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד” – גם לא בשביל לקרב אותם. ואמנם אפילו בין חסידי חב”ד היו שטענו כנגד פעילות זו שאין זה ”באופן המתקבל”...).

הגיעו הדברים לידי כך שאותו יהודי העז אפילו לדבר סרה אודות כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א. מספר הסיפור ר' משה שוסטר לא היה חסיד חב”ד אבל הוא נחרד לשמוע יהודי מדבר כך על הרבי

רה ובשעת התוועדות כאשר היה המשפיע הרה”ח וכו' ר' מענדל פוטרפס עומד לספר סיפור חסידותי היה נאנח ואומר כהקדמה לסיפור:

”פעם כאשר לא היו כל כך הרבה ספרים ורוב הסיפורים לא היו מפורסמים וידועים כל כך הרי כאשר היו מספרים סיפור בשעת התוועדות היו האזניים כרויות והלבבות פתוחים. כולם הטו אוזן להקשיב ולשמוע את הסיפור ולקלוט היטב את כל פרטיו ולאחר מכן גם ”שמעו” (”מ'האָט דערההרט”) וקלטו והפיקו ממנו את הלימוד וההוראה באופן פנימי ואמיתי כך שהדבר הביא תועלת כפולה ומכופלת.

”לעומת זאת היום כאשר כמעט הכל כבר מודפס אין כאילו מה לחדש וכאשר עומדים לספר משהו אם אין זה ”פירסום ראשון” התגובה הטבעית היא: אה הסיפור הזה הרי אותו כבר שמעתי והנני מכיר מזמן. ממילא כבר לא מקשיבים ולא שמים לב וכך אין הסיפור מביא את התועלת המקווה.”

אין זאת אומרת שאין לכתוב ולהדפיס עוד ועוד סיפורים ואימרות ב”פירסום ראשון” וכו'. הרי כולנו יודעים עד כמה הרבי שליט”א מלך המשיח מעורר ומעודד ודורש ותובע לעשות זאת יותר ויותר וכל המרבה בכך הרי זה משובח. גם במוחש רואים

ק



עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות”ל המרכזית – כפר חב”ד

שליט"א. שוב ושוב הוא פנה לאותו יהודי ואמר לו שהוא נוטל על עצמו אחריות כבדה מדאי. אתה משחק באש! – הזהיר אותו ואמרו חז"ל "והוי זהיר בגחלתן שלא תיכווה!" אבל הלה לא שעה לדבריו והמשיך בהנהגתו הנלוזה.

לימים קרה אסון: רוח שטות נכנסה בבנו של אותו יהודי והוא עזב את דרך התורה והמצוות. כל המאמצים לדבר עמו ולהשפיע עליו לא הועילו. הבן עזב את בית הוריו וניתק את הקשר עם משפחתו והלך והידרדר מטה מטה רחמנא ליצלן.

כעבור זמן נתקל הבן בדוכן של חסידי חב"ד שניצבו ברחובה של עיר והציעו הנחת תפילין לעוברים ושבים. גם לו הציעו. בתחילה סרב בהחלטיות אך לאחר דברי שכנוע הסכים לא בקלות לעשות זאת...

תוך כדי כך נכנסו עמו בדברים. הלה סיפר על עברו ועל השאלות והקושיות שיש לו שבגללן כביכול עזב את דרך התורה. החסידים כמובן שלא נבהלו מהקושיות ובדרכי נועם ענו לו דברים נכוחים.

מאותה פגישה ברחוב יצרו עמו אנשי חב"ד קשר קבוע עד שבסופו של דבר חזר בתשובה שלימה עד שחזר גם לחיק הוריו ולמשפחתו.

האב לא היה טיפש. הוא ראה בגלוי את יד ה' אשר בעקבות דיבוריו סרה על הרבי שליט"א ירד בנו מן הדרך וחזר אליה רק בעזרת שלוחיו של הרבי. הוא החליט לנסוע בעצמו אל הרבי לבקש סליחה ומחילה ולהודות לו על ששלוחיו הצילו את בנו מרדת שחת.

אומר ועושה. הוא קם ונסע אל הרבי ואף זכה להיכנס ליחידות. בהיכנסו סיפר את כל אשר קרהו והוסיף שהוא מתחרט מאוד על דבריו הנלוזים וכי כעת בא לבקש מהרבי סליחה ומחילה ולהודות לו על הצלת בנו והשבתו לה' ולתורתו וגם לחיק המשפחה.

הרבי שמע את דבריו שנאמרו מתוך חרטה אמיתית וכמובן שסלח לו מיד אלא שהוסיף ואמר לו:

ראה נא כאשר בנך סטה מן הדרך והחל להידרדר הרי עם כל הכעס והרוגז על מה שעשה לא צעקת שצריך לשנוא את הרשעים אלא אהבת אותו באהבה אמיתית כאהבת אב לבנו עד שהיית מוכן לעשות הכל כדי שישבו לדרך הישרה. כך ממש צריך להיות היחס וכך הוא היחס שלי לכל יהודי. הרי כל יהודי הוא בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה האוהבו כאהבת הורים זקנים לבן יחיד הנולד לעת זקנתם. גם אם הוא סוטה ויורד מן הדרך הרי שעם כל הצער והכאב יש לאהוב אותו באהבה אמיתית כאהבת אב לבנו והרבה הרבה יותר ולעשות הכל כדי להשיבו לצור מחצבתו ולמקומו ומצבו האמיתי.

כ ותב הרבי שליט"א (ילקוטי שיחות) חלק כ עמוד 615):

ואילו זכינו היינו למדים זה מסטרא דקדושה ובמצב הנוכחי יש להיווכח בזה מהנעשה בלעומת זה היינו באישים ומפלגות השמאליות אשר ההצלחה שלהם היא מפני שאותוים בדרכים ופועלים בכוחות שתורת החסידות

דורשת אותם בעבודה דקדושה והוא – החיות ההתלהבות פעולות מבלי התחשב עם הטעם ודעת דעצמו משמעת לפקודות של הנמצא למעלה הימנו ורק לאחר כך להתבונן לטעמו) התאחדות באגודה אחת להגשמת הפעולות הנדרשות וויתור על רווחי ועניני הפרט ואפילו הרוחניים לפי דעתם בשביל תועלת הכלל כו' וכו'. ואם בענינים שלהם הגיעו לידי כך אף ששאלו הוא אצלם וסוף סוף יחזרו למקורם מקור החיים והחיות על אחת כמה וכמה בעניננו.

וביחוד במחנה החסידים אשר הנשיאים "מה להלן עומד ומשמש אף עתה עומד ומשמש" במרום וממשיכים תוספת ברכה והצלחה למטה בכל המוסדות והמתעסקים בזה. אלא שלדאבוננו ולצערנו אין מנצלים הברכה וההצלחה כי אם לעתים ולפרקים ובמדה קטנה באין ערוך. ולא מפני סיבות חשובות על כל פנים בעיניי שכל האנושי אלא – או מפני ששקועים בענינים דבכרך דנויד עדשים ושוכחים על הבכורה או מפני ענינים של פירוד לבבות ועל פי הסיסמה גם לי גם לך לא יהיה ובינתיים יום נכנס יום יוצא כו' וכו'.

וההוכחה על דבר אמיתת כל הנ"ל הוא – שבכל מקום שעשו על כל פנים באצבע קטנה נראית הצלחה מופלגה שלא שיערוה מראש עד שנתקיים במקרים רבים גם מה שכתוב ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים עמו.

– מובן שאין כוונתי בזה רק אליו בפרט אלא לכללות אנש"י. וגם אין כוונתי להטפת מוסר וצעקה על העבר כי אם בתקוה אשר כולי האי ואולי יעוררו דברי אלה שיתמסרו להעבודה כדבעי אשר אז הלוחך ילכו ויכבשו וירכשו עשירות מאות אלפים ורבבות מישראל – אל תורת החסידות הדרכותי ומנהגי' עד שהקטן יהי' לאלף וגו'.

עומדים אנו כבר כמה וכמה שנים אחרי ששמענו מהרבי מלך המשיח שליט"א את בשורת הגאולה ואת גודל האחריות כמו גם גודל הזכות להכריז ולפרסם על כך בכל מקום ובכל צורה אפשרית.

ואכן חייבים לומר את האמת כי נעשו ונעשים כל הזמן פעולות רבות בעניין זה על-ידי רבים מתוכנו פעולות שכנראה לא היו נעשות אילו לא הקריאה בשיחה הידועה: עשו כל אשר ביכולתכם להביא התגלות וביאת המשיח בפועל ממש!

אם בזמנו אמר הרבי שליט"א לא פעם ולא פעמיים שאין שום סיבה והסבר לעיכוב המבהיל של הגאולה בפועל ממש לעיני כל בשר הרי עתה כאשר מאז פעלו כל כך הרבה בזה בוודאי שעייכוב הגאולה הוא "דבר הכי בלתי מובן כלל וכלל" ובוודאי ובוודאי שבכל רגע ממש הוא זמן הגאולה והיא צריכה לבוא בפועל ממש לעיני כל ברגע זה ממש.

ועם כל זה כמדומה שיש לעורר ולהדגיש עוד יותר נקודה עיקרית הקשורה לפעילות הכללית בעניין זה –

האב לא היה טיפש.
הוא ראה בגלוי את יד ה' אשר בעקבות דיבוריו סרה על הרבי שליט"א ירד בנו מן הדרך וחזר אליה רק בעזרת שלוחיו של הרבי. הוא החליט לנסוע בעצמו אל הרבי לבקש סליחה ומחילה ולהודות לו על ששלוחיו הצילו את בנו מרדת שחת

מיאגרות-קודש' הקורים חדשים לבקרים וגם בנדפס חסר הלהט וההתלהבות שהרי הנקודה העיקרית עתה שיידעו שיש רבי חי וקיים ואפשר לפנות אליו; והאחר טוען שמפרסמים יותר מידי סיפורים כאלו ויש שהם כתובים ב"צורה שמרחיקה אנשים"...

אחד טוען שפירסום סגולתם של המים החיים ממי המקווה של הרבי זו חובה וזכות קדושה ושה אמצעי מצויין להביא גם את בני נח להכרה בגדולתו ובמלכותו של הרבי שליטי"א ולכך שהם ישמרו שבע מצוות בני נח; והאחר טוען שגם אם יש בזה סגולה לא צריך להדגיש זאת כל כך ובפרט כשימדובר על גויים"...

אחד טוען בלהט שמוכרחים ללכת עם כיפה של "יחי אדוננו" ולפרסם את הכרות הקודש הזו באמצעות דגלים וסמלים; בעוד האחר מסתייג מה"שגעונות החדשים"...

מיותר להאריך בהבאת דוגמאות נוספות שכן הדברים ידועים ומדוברים (מה גם שהמסגרת המיועדת למדור זה לא תספיק להכילם). הסיבה לחילוקי דעות אלו נעוצה בכך שמאחר ונצטוונו "עשו כל אשר ביכולתכם" מרגיש כל אחד חובה ורצון ותשוקה לפעול ומטבע הדברים עיקר ההתלהבות של כל אחד היא במה שהוא עוסק בלהט ("קאָכט זיך" – "מתבשל"...). נכון שהאחד גם מחשיב ומעריך מה שעושה השני אבל לא זו הנקודה שבה הוא (סליחה אני!) מתלהב ומה גם שלא תמיד הכל נעשה בדיוק כפי שהוא (וגם כאן הכוונה: אני) חושב שצריך להעשות וייתכן שבאמת נעשות שגיאות – שהרי זה המצב בעולמנו לפני ההתגלות המושלמת של הרבי שליטי"א לעיני כל בגאולה האמיתית והשלימה – וממילא עלול אדם לחשוב ואף לומר: מה לי ולצרה זו? (וכפי הלשונות המופיעים במכתב הרבי שליטי"א שהועתק לעיל).

עוד כותב הרבי (ילקוטי שיחות' חלק כג עמוד 472):

ואם יש איזה יסוד להתביעות שכותב מובן ופשוט שצריך לתקן פרט זה אבל לא ת"ו לנגוע בעניני הישיבה וגם לא בעניניו הוא. ועוד למודעי שאין שלימות בעולם ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר בשיחתו הידועה אין טוב בלי רע. שמוזה גם כן מובן שאם יבטלו כל עניני מפני שנמצא בו קצת רע הרי זה הירוס וחורבן כל ענינים שבעולם.

המורם מזה שהשם יתברך יצליחו לא רק להמשיך בעבודתו בקודש אלא גם להוסיף בה והענינים השליליים ילכו הלוך ופחות. ואם מעט אור דוחה הרבה חושך – על אחת כמה וכמה הרבה אור. וכן כותב (שם עמוד 473):

ידועה הוראה הברורה מכבר והוא – שכל ענין המחליש פעולות לתורה ומצוות בוודאי שמקורו הוא היצר הרע. ז.א. ההיפך של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. ומי שאינו רוצה להטעות את עצמו . . יודע שאחת משתי אלה הלנו אתה או וכו'. ומצד ענין הרצון

לפי דברי הרבי שליטי"א (ילקוטי שיחות' חלק כג עמוד 453):

...והעיקר נקודה עיקרית – שכל אחד ואחד מהם מביט על הענינים שהענין צריך להעשות והוא משתתף כאדם הבא מבחוץ. ובמילא אם מזמינים אותו או על כל פנים ממלאים הוראתיו במילואם משתתף. ובאם לא – הרי מה עליו עוד לעשות בזה ו"אני את נפשי הצלתי".

וכבר ידוע המשל בזה החילוק שבין פקיד ושכיר העושה באיזה ענין באמונה והתעניינות בעל הבית באותו ענין. שהראשונים כיון שעובדים באמונה עושים ככל יכולתם בכחות הגלויים ואחר כך הולכים לישן במנוחה. ועושה חשבון בנפשו שהוא עושה שלו. מה שאין כן הבעל הבית – שאינו יכול לישן במנוחה אף אם עשה בזה ככל יכולתו. במילא מתגלים אצלו כחות נעלמים המצאות שונות וכו'.

והאמת מוכרחני להגיד שעבודת . . לעת עתה – אינני רואה שיעבדו על כל פנים כשכיר נאמן היינו ככל יכולתם. ואתו הסליחה על הבעת חוות דעתי בלי כחל ובלו שרק.

נהייתי ממה שכתב אודות התמסרות . . לעבודה ב . . אלא שרואה הנני ממכתבו שכולם שבעים רצון שהלה עובד בהתמסרות און מען פארגינט עם דעם גאנצן שר – פאר עם אליין (=ו"מפרגנים" לו (שיקבל) את כל השכר – לעצמו) ואין עוור לו. וכבר נלאתי לכפול ולשלש פעם אחר פעם אשר כל יום ויום שעובר לאזט מען איין מעגליכקייטן צו טאן פאר דעם אלטן רביין פאר דעם מיטלען רביין פאר דעם צמה צדק (= "עוובים" ומאבדים אפשרויות (הודמנויות) לעשות עבור רבינו הזקן אדמו"ר האמצעי ה'צמה צדק'] וכל נשיאינו ממלאי מקומם. והיא אבדה שאינה חוזרת...

ואים אנו פעמים רבות כי יחידים או קבוצות מתאמצים ופועלים במסירות נפש ממש לפחות יחסית לתקופתנו. הם משקיעים מאמצים אדירים מתאמצים ומתייגעים הרבה מעל הממוצע מוציאים כספים רבים ולפעמים הרבה למעלה מיכולתם מתוך אמונה ובטחון שהם עושים את הדבר הנכון כדי למהר את התגלות הרבי שליטי"א לעיני כל בגאולה האמיתית והשלימה.

מטבע הדברים כמאמר חז"ל "אין דיעותיהם שוות" קורה הרבה פעמים שדברים שעושה פלוני אינם מוצאים חן בעיני אחרים גם בתוככי אני"ש חסידי חב"ד וגם בין אלו שבכללות חושבים ומאמינים ומשתדלים לפעול באותה צורה ובאותם אופנים:

אחד טוען שיותר מדאי פעמים כותבים "יחי אדוננו" או "הרבי מלך המשיח שליטי"א"; ולעומתו טוען שני שעדיין זה מעט מידי פעמים... אחד טוען שלא מדפיסים את כל הסיפורים

הרבי שליטי"א: "ידועה הוראה הברורה מכבר והוא – שכל ענין המחליש פעולות לתורה ומצוות בוודאי שמקורו הוא היצר הרע. ז.א. ההיפך של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. ומי שאינו רוצה להטעות את עצמו . . יודע שאחת משתי אלה הלנו אתה או וכו'. ומצד ענין הרצון הרי אין נפקא מינה אם אין מקיים דבר קל או שעוברים על כל הענין..."

הרי אין נפקא מינה אם אין מקיים דבר קל או שעוברים על כל הענין . .

מובן וגם פשוט שאין כל הנ"ל אומר אשר הפעולות במוסדות חב"ד ב . . הם תכלית השלימות ואין כל מקום לשכלול ושיפור. כי אין פעולות כאלו בעולמנו לאחרי חטא עץ הדעת. וידוע הציווי שצריכה להיות לא רק עבודה סתם אלא עבודה כמאן דבעי למיעבד שלכן תמיד צריך לחפש המגרעות ולמלאותם ולתקנם אבל לא על ידי נפילת רוח ונמיכת רוח יוושע מי שהוא . .

ויהי רצון שיכיר את האמת שאפשר להיות מציאותו הוא ומציאות אחרים והאחד משלים את רעהו ואין זה סיבה לנמיכת רוח של מי שהוא - באם זקוק הוא לעצה והוראה ולפעמים גם תיקון שגיאה ולא לבד שאין בה כל סיבה להזניה העבודה אלא אדרבה ואדרבה.

וכל זה במילים פשוטות בסגנון שלנו לפי ההסתכלות אותה תובע מאתנו הרבי מלך המשיח שליט"א:

'בית משיח' וכל פעולות 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח' אינם רק "בעיה" של הרב מנחם מענדל הכהן הענדל וצוות עוזריו; 'שיחת הגאולה' ורדיו זמן הגאולה' וכל פעולות 'האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה' - אינם "עניין פרטי" של הרב זמרוני ציק ועוזריו; 'מטה משיח' ומחלקת הפירסומים שלו אינם "אירגון פרטי" השייך לרב שמואל הכהן הענדל ועוזריו; הספר 'עתה ידעתי' אינו רק "סיפור אישי" של הרב חיים ששון; ההוצאה לאור של 'דבר מלכות' אינה רק "דאגה ספציפית" של הרב יצחק פיין מבני-ברק; הספר 'חבורת מקרבי הגאולה' המביא לילדים את בשורת הגואל והגאולה בצורה סיפורית נהדרת אינו רק "פרוייקט" של הרב רפאל חרותי; דגלי משיח והסמלים והתכשיטים אינם רק "שגעון פרטי" של ר' יעקב בן ארי; קונטרסי 'יחי המלך' השבועיים אינם "גיוב" של קבוצת עורכים (החפצים בעילום שם); קלטות הידיאו של 'לראות את מלכנו' אינם רק "תוצרת מקומית" של מוסד ראוי לשבח; "די מעריקל ווארטריס" ערכות המים ממי המקווה של הרבי המנוצלים להפצת שבע מצוות בני נח אינן עניין של פלוני ואלמוני ש'ניתפסו לדבר'.

יש עוד דוגמאות למכביר והזכרתי רק את אלו שעלו במחשבתי ברגע זה. לא ציינתי את שיעוריו וספריו של הרב שלום דובער וולפא ואת הרב דוד נחשון והפעולות הנפלאות של ה"טנקים"; את העלוניס שיצאו בקשר למצב הבטחוני מטעם 'מטה שלמות הארץ'; את הקלטות בענייני משיח ואת כל המפיקים והיוזמים של חומר הסברה מוצרים מדבקות ופוליקלים - וכבר נתארכה הרשימה אף שישנם עוד ב"ה כהנה וכהנה כן ירבו (והנני מבקש שליחה ומחילה מאלו שלא זכרתים "כי רבים הם ואי אפשר לפרוטם . . על כן יהיו נא בעיניכם כאילו הייתי פורטם").

אז אכן לא כולם תמימי דעים בקשר לכל מילה שכתובה בעלוני 'שיחת הגאולה' ויש טענות על ה"מינון הגבוה" וכנגדן יש טענות על ה"מינון הנמוך" שבחבורת 'הגאולה' מעניין ועכושי. אינני אומר

שהטענות לכאן ולכאן מוצדקות או לא מוצדקות (וכמובן ופשוט - לא כולם חייבים להסכים עם מה שאני כותב...) אלא להדגיש את הצורך - לאור דברי הרבי שליט"א שהעתקתי לעיל - שלא נביט על כל הפעולות הללו במבט של "אדם הבא מבחוץ".

כל אותם אירגונים ופעילים הנזכרים לעיל ועוד רבים כמותם ממלאים עבור כולנו - עבור כל אחד ואחת מאתנו! - את השליחות העיקרית והיחידה שהוטלה עלינו על כולנו! כולם כאחד כל אחד לפי כשרונותיו וכוחותיו ועוד יותר מזה נתגייס על-מנת להטות שכס ולעזור ככל האפשר איש לרעהו בכל הכוחות כדי שהמטרה תושג במילואה.

הביקורת יכולה וצריכה להיות ביקורת בונה ומסייעת כדי להביא את הדברים לתיקונם ולשלמותם כפי שכולנו רוצים והעיקר כפי שהרבי שליט"א רוצה. אבל גם אם דעתי לא התקבלה וגם אם הדברים אינם בתכלית השלימות כפי שאני רוצה (אם רק אין הם מביאים ח"ו לתוצאה הפוכה כפי שקורה במקרים קיצוניים) גם אז עליי לעזור ולסייע ולעשות הכל כדי שהדברים יצליחו ויתפתחו.

חובה עלינו לדאוג שכל אלו שהוזכרו לעיל (ושוב שליחה ממי שלא זכרתיו בשמו) לא יישארו "תקועים" עם המאמצים הרבים והכסף הרב שהוציאו במסירות נפש למעלה מיכולתם אלא יוכלו להמשיך ולפעול להביא את הגאולה בפועל ממש עכשו ממש.

בניגוד לשיטתם של "סאטמער" "נטורי קרתא" ודומיהם שברגע שראו משהו שלא נכון - לדעתם - על פי התורה החלו מיד לצעוק: "כפירה" "גוי" "רשע" וכדומה מלמד אותנו הרבי שליט"א את הדרך ל"יכוף כל ישראל": בדרכי נועם ובדרכי שלום דווקא בשיתוף כל הכחות עד כמה שרק ניתן מבלי לוותר על העקרונות האמיתיים.

לא פעם ולא פעמיים לימד אותנו הרבי שבדרך כלל ענייני קדושה אינם מפריעים זה לזה אלא דווקא מסייעים זה לזה. העובדה שישנם כמה וכמה סוגים של עלונים ושל פעילות בצורות שונות בסופו של דבר לא רק שלא תפריע אלא רק תועיל!

ועוד נקודה עיקרית השייכת לאותם פעמים של "אין ברירה" כאשר על פי הוראות הרבי צריך להאבק ולהילחם על דברים מסויימים (ולקוטי שיחות' חלק כ עמוד 619):

וכאן מקום אתי להערה כללית אשר אף כי שמכל אנ"ש ובפרט מעסקני הציבור שביניהם דורשים תקיפות בעמדה חזקה - א שטארקן שטעל - להגן על התורה ומצוה בכלל וחסידות בפרט בכל מקום שהם אבל תמיד

מטבע הדברים כמאמר
חז"ל "אין דיעותיהם
שוות" קורה הרבה
פעמים שדברים שעושה
פלוני אינם מוצאים חן
בעיני אחרים גם
בתוככי אנ"ש חסידי
חב"ד וגם בין אלו
שבכללות חושבים
ומאמינים ומשתדלים
לפעול באותה צורה
ובאותם אופנים

בכל זמן ובכל מקום – יש להבחין ולהבדיל בזה בין הענינים שכנגדם צריך להתקומם, ובין האנשים שעמהם צריכים להתנהג בדרכי נועם ובדרכי שלום. היינו – אף במקום שמוכרח לחוות דעה גלויה נגד איזה ענין, צריך להיזהר בזה ככל האפשרי עד קצה האחרון מלפגוע בכבודו של מי שהוא. ומלבד שידוע מאמר רבותינו ז"ל יתמו חטאים ולא חוטאים, הנה זהו גם תועלת בהמלחמה ומקרב הנצחון של הענין שעליו מגינים ונלחמים, כיון שגם הצד השני רואה בעליל, שאין כאן כוונה למעט בדמות אישים, נאר מען מיינט דעם אמת. ובוודאי האריכות בזה אך למותר, כי הענין ברור למדי. ונחתום בציטוט נוסף מדברי הרבי (שם עמוד 622):

בזמננו זה, אשר לאחרי זמן השמדות רחמנא ליצלן ולא עתה, ובדור דעקבתא דמשיחא, אשר כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, הנה זה – מלך המשיח – עומד אחר כתלנו, ואינו מתכה אלא לסיום העבודה המוטלת על דורנו, שהיא קלה, לפי ערך, מעבודת הדורות שקדמונו, הרי על כל אחד ואחת לקיים הנאמר בכתוב החלש יאמר גבור אני. ובהחלטה בתוקף בזה – מוציא גם הכוחות הנעלמים שלו לגילוי, ובמילא יכול לפעול כמה פעמים ככה, מאשר אם היה זה בזמן רגיל ובתנאים רגילים. ובפרט כשהמדובר הוא בתמים ומגזע אנ"ש, ואשר גם זוגתו – העוזר שלו – היא גם כן בת חסיד וקיבלה חינוך חסידותי. שאז ברור הדבר שאין הדבר תלוי אלא בהחלטתם בתוקף הראוי. ולא רק החלטה ברגע

דהתעוררות או בעת התוועדות, אלא החלטה על מנת להביאה, ומביאים אותה בפועל, בחיי היום יומיים. ואז לא נפלאת היא, שיקויים בכל אחד ואחת מאתנו מעין פתגם הבעש"ט, שאמר אשר כל אחד מבני ישראל יכול לעבור את הים על מטפחת אם רק מאמין באמונה פשוטה, והאריכות אך למותר.

ואם "לעבור את הים על מטפחת" אפשר לכל יהודי "אם רק מאמין באמונה פשוטה", בוודאי שנוכל יחדיו לפעול את תכלית הכל – ההתגלות המלאה לעיני כל בשר של הרבי מלך המשיח שליט"א בגאולה האמיתית והשלימה עכשיו ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!